

'DINAMITA', un producte apadrinat pel Tricicle

- Suma de curtes escenes quotidianes mirades amb comicitat surrealista

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER

GUIÓ I DIRECCIÓ Tricicle
TEATRE Victòria
ESTRENA 16 de novembre

Amb la idea de continuar a l'escenari fins a l'esperat atracament, a mitjans de gener del 2005, de *Mar i cel*, **Tricicle** ha adaptat i dirigit *Dinamita*, un producte propi que va néixer com a sèrie televisiva de més de 50 capítols i retransmesa per TV-3. La representació teatral no passa d'una hora i quart i té en el ritme gairebé frenètic i en el continu canvi de vestuari i personalitat dels seus cinc actors el millor d'aquesta història. De curtes pretensions, utilitza molt sovint el tòpic per a la recerca del riure fàcil a través del gag puntual.

Per superar l'original, concebut com una suma d'escenes de tot just un parell de minuts de durada, **Tricicle** ha agrupat les mínimes històries per temes per aconseguir així allargar-les una mica. Escenes còmiques, amb el surrealisme com a presència inalterable, al voltant de situacions concretes de veïns, de metges i pacients, d'imposicions de multes de trànsit, d'atracs en caixers automàtics, de restaurants, taxis i taxistes i un llarg etcètera. L'afany de lligar i les ganes de sexe es donen cita una vegada i una altra en la representació.

L'estructura d'aquesta obra de pur entreteniment i escàs contingut en un escenari demana als actors (**Cati Solivellas, Enric Ases, Carlos Heredia, Cristina Solà i Toni González**) un esforç que el públic agraeix. Els obliga a encarnar personatges diversos i molt variats i a fer el canvi en pocs segons. Posats a distingir entre ells ho faria amb els dos primers intèrprets, tot i reconeixent que és un treball entregat i d'equip.

Dinamita és el que és i dona de si el que dona de si. Més, impossible. En tot cas constatar que es nota la mà de **Paco Mir** en alguns gestos i moviments precisos i que fa la impressió que és un producte tret de context i defensat com un recurs en la programació del Teatre Victòria.

La nit de l'estrena el públic va somriure més que va riure. Tres marcs de porta emmarcaven una escenografia simple però molt ben utilitzada.